

là de Xivert (xxviii, 179.12); d'on *Briet* cognom a Cointaina (BDLC xii, 328). *Brinola*, 1518, en el *Spill* de Castellbò, també d'això? encreuat potsar amb *Barnola*.

Brió, V. *Montbrí* i *Briolf*

BRIOLF

Llogaret agr. a St. Miquel de Campmajor.

PRON. MOD.: *brió*, 1920 (a Mieres i Banyoles «*Briolf* solament en escrits»).

DOC. ANT. 977-8: «villare *Briufo* in adjacencias de *Miliaris*» (Villan., *Vi. Lit.* xv, apè. 25; Monsalv. x, 150; *Esp. Sagr.* xlv, 123); 978: «locum q. v. villa de *Briufo*» (Monsalv. ii, 215); 1287: *Briolf* (BABL iv, 513); 1359; *Briolf* (CoDoACA xii, 95); 1362: «Par. Sti. Stephani de *Brulfo*» (Alsius, p. 110; Monsalvatje xvii, 18; Aebischer, *Top.*, 24).

ETIM. Del NP germ. BREULF (Först. 355 en un diploma francic de 648), evidentment compost dels germ. BERI- + -WULF. També hi ha NP *Briufo* en doc. de 964 p. p. Abadal (*P. i Rbg.*). Els noms en -WULF són en massa: Först. 1640, M-Lübke, *Altport.* 25 PNN i, 83-84; Aeb., *Onom.* § 35); no menys els en B(E)RI-, veg. supra s. v. *Bremon*, *Puigbrial* etc. En la reducció de la terminació es combinen les que observem en *Pujarnol* (PODIUM ARNULF) i en *Rof* (RADULF).

Un NL menor *Brison* que trobem a l'extrem Sud (lo 30 *brizón*, prat inundat o Casa del ~, Sta. Pola (xxxvi, 138.8), *la Faena* de *Brisons* te. Elx (138.4), queda indecis entre aquest grup i el de *Montbrí*/*Montbrison*.

(*La*)*britja*, Eivissa, vol. i, 175-177 *Britxa*, -xot, V. 35 *Brígida*

BROATE

Nom d'una ampla comarcada que forma l'extrem oriental de la vall de la Noguera de Lladorre (Pallars Sobirà). Per la Portella de Borts es comunica amb la Coma de Borts i la Pica d'Estats. En l'extremitat E. hi ha el Port de Broate que condueix a la vall de L'Ar- 45 tiga. Ens han parlat també dels *Planells de Broate*, situats a ponent de Boabi.

PRON. POP.: *broyáte*, *broáte*, pronunciacions recollides per Coromines l'any 1934, a Tavascan la primera, a Esterri de Cardós l'altra.

ETIM. Probablement d'un basc BURU-ATE 'el port del capdamunt'. Realment *Broate* es troba a la part superior de la ribera de Tavascan. Per a l'ús de *buru* en l'onomàstica basca veg. Mitxelena, *Apellidos*, 176. Pel que fa al substantiu *ate*, veg. Azkue, *Dicc.*, s. v. i 55 *Onomasticon Cataloniae*, s. v. *Adons* i s. v. *Taiüll*. Senyalem, de passada, que en biscaí existeix un compost amb els mateixos elements però en ordre invers: *ateburu* «dintel de la puerta» (Azkue, *Dicc.*, s. v.), literalment 'el cap de la porta'. X. T.

El BROBALET

Partida de Fageca (xxxv, 60.10). De l'àrab: pot ser (*Abu 'l-Walid* de l'arrel *wld* 'esclau, nen' etc. productiva de NPP: *Walid* (GGAlg 311, Hess, 57). També es pot pensar en *burğ* 'torre' + un NP, com algun de l'arrel *blt* (*Billât*, GGAlg 39), o de *bil*: *bilâl* etc. (Hess, 13), *Billâl* (GGAlg 33).

10

BROC

L'apel·latiu *broc* (DECat ii, 246-9) ha donat alguns NLL. Prop de St. Andreu de la Barca, es passava a la *Roca del Broch*, en «barca de passatge», de carruatges, cavalleries i gent, des d'una a l'altra banda del Llobregat, B. de Maldà (*Excursions*, p. 111); Cal Bròc a Sançà (xxiii, 198.15). *La Torre d'En Broch*, cens de 1359, cinc focs, veg. de Lda., comarca Garrigues, cit. 20 entre Pradell de Torregrossa i Maials (CoDoACA xii, 17). Pot ser err. per *Broc* en la grafia «*Torre d'en Bori*» del mateix cens, si bé serà lloc diferent, de la vegueria de Cervera (p. 54).

DERIV. *Brocò*: Mas d'en B. d'Oesa, c. l'a. 1200, Capbreu de Besora del Solsonès, lín. 69.¹ *El Brocò*, serra que forma la carena partionera entre la vall de la Valira de Cornudella i l'Isàvena, entre el te. de Soperuny i el de Serradui (oït a Cornudella i a Claravalls xix, 44, 45), mentre que a la Pobra de Roda i Serradui digueren *Toòâl de brokoló* a la punta Sud d'aquesta serra; i a Roda, recordo que en diuen *el Barret de Capellà* o *La Mitra* a causa de la forma de bonet que té el seu cim principal. La metàfora oronímica d'un lloc ericàt de rocs, amb l'apel·latiu *broc*, es troba també en altres llengües, p. ex. el *Brocken* muntanya rocosa a Alemanya, cap a Hannover.

Brukalús, serrat te. Perves, entre el Flamicell i la Ribagorçana (xix, 188); la terminació s'explica per reducció de *Brocolúes*, pl. de -ua que resulta del colle. -ua 40 < -osa (pel fet dialectal que hem exemplificat a *Argestues* i altres arts., supra); en el radical, hi ha coincidència amb la variant *Brocoló* (supra), sigui que aquesta resulti d'un *Brocon-o(n)*, amb dissimilació, o que hi hagi més aviat (puix que -osa s'aplica a fitònims) el parònim *brúcol*, nom de planta (DECat, s. v. *bruc* ii, n. 11, i cf. 285a45 ss.; PVArGc, s. v. *bròcol*). Com que *broc* alterna amb *bronc* (DECH i, 674b17-23 i n. 1), d'això pot venir un colle. *Serrat del Broncal* te. Isavarre; id. a Pinyana (xxxvii, 97.16; xix, 189.7); *la Broncalera*, pala de muntanya te. Oveix (xxxviii, 138.20). Can *Bronquet* te. Marratxí, prop de Son Nebot (xl); Can *Broquetes* te. Esparreguera, on hi ha les colònies Puig i Sedó.

¹ Conegut fins avui: «el Soler *Brocò*» oït al te. de Riner (xlvi, 110).

BROCA

Poblet i antic mun., avui agr. al de Guardiola de Berguedà. 60